

щи, които ся виждатъ, слушатъ, ядатъ, миришатъ и хващатъ?

М. Наричатъ ся вещество, или вещественны.

И. Кога е така, тѣло-то ми е вещественно.

М. Наистанѣ, но душа-та ти не е вещественна.

И. Азъ познавамъ, мамо, че душа-та ми е невещественна, защото не погж нито да ѣ видѣж, нито да ѣ чуѣж, нито да вкусѣж отъ неѣж, нито да ѣ подушѣж, нито да ѣ попи-памъ.

М. Наистинѣ души-ты на сичкы-ты чело-вѣцы сѣ невещественны. Помни, чадо, че имашъ едно тѣло и единъ душѣ, и че тѣло-то можешъ да видишь, да чюешъ да вкусишь, да подушишь, и да попыпашъ, защото то прилича на камъче-то, на трендафилъ-тъ, и на часовникъ-тъ; но душа-та ти нѣма видъ, нито шаръ, нито гласъ, нито вкусъ, нито миризмъ, нито якость, сирѣчь не е вещественна, но невещественна, или (което е все едно) нарича ся духъ. Камъче-то, трендафилъ-тъ и часовникъ-тъ нѣматъ такъвъ духъ. Струва ми ся, Иванчо, че дремешъ. Легни си вече, и утрѣ пакъ ще ся разговоримъ за душѣ-тъ.

— 0 —

РАЗГОВОРЪ АІ.

На другия-тъ день Иванчо стана рано.